

Z těchto podstatných důvodů byla stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 2198.

Nemocenské pojišťování dělnictva: * Nemocenským pojištěním jsou povinny osoby, které u určitého podniku nebo hospodářství nesamostatně jsou zaměstnány způsobem jejich pracovní sílu ne-li výhradně, tedy aspoň po způsobu výhradních zaměstnání z největší části zabírajícím, ve kterém pracují pravidelně a trvale s úmyslem, aby jim tato práce byla pravidelným a trvalým zdrojem výživy, nebo které se takové práci zaučují.

(Nález ze dne 7. dubna 1923 č. 5835.)

Věc: Dr. Vilém M. v K. proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. J. Tučný) stran nemocenského pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl st-l v pořadí instančním uznán vinným přestupkem § 31 nemocenského zákona proto, že opomenul přihlásiti Annu D. a Marii M. k okresní nemocenské pokladně v K. a odsouzen dle § 67 cit. zákona k pokutě 20 K, po případě k trestu vězení 48 hodin.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad vycházel ze skutkové podstaty, že Anna D. po přerušení dřívějšího 10 let trvavšího zaměstnání, jakožto úřednice v kanceláři st-lově nastoupila v téže kanceláři opět jako volonterka a že za práci svou dostává úplatu částečně v hotovosti, částečně v naturáliích, dále, že Marie M. v této kanceláři ode dne 12. března 1921 do 12. června 1921 byla na zkoušku, pak jako kancelářská síla zaměstnána a v době zkušebního zaměstnání obdržela úplatu 100 K, později 255 K měsíčně. Z této ze spisů vycházející nesporné skutkové podstaty měl žal. úřad za prokázáno, že obě osoby v kanceláři st-lově vykonávaly práce, pokud se týče služby a že za to obdržely plat a posoudil tyto poměry jako pracovní poměry, zakládající povinnost k nemocenskému pojištění. Nss neshledal, že toto právní posouzení jest nesprávné a odporuje zákonu, neboť zákon podřizuje nemocenskému pojištění osoby, jež vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského, míní tím osoby, které jako své povolání nesamostatně na základě dohody výslovně neb mlčky v kterémkoli způsobu provedené určitému zaměstnavateli věnují trvale a pravidelně svou práci, nebo se pro tuto práci teprve připravují a zaučují. Zákon proti poměru pracovnímu, pojistnou povinnost zakládajícímu, staví poměry tuto povinnost nezakládající, a to poměr, v kterém práce nebo služby konány jsou jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně (§ 1, odst. 1. a 2.). Povinnost k nemocenskému pojištění založena jest tudíž u osob, které u určitého podniku nebo hospodářství nesamostatně jsou zaměstnány způsobem, který jejich pracovní sílu ne-li výhradně — aspoň po způsobu výhradních zaměstnání z největší části zabírá, v kterém pracují pravidelně a trvale s úmyslem, aby jim tato práce byla normálním a trvalým zdrojem výživy, tudíž povoláním. Třeba zpravidla práce ty konány jsou za úplatu, není přece úplata ta nezbytným předpokladem

pojistné povinnosti, neboť zákon neváže povinnost pojistnou na nějakou nejmenší mzdu, ano označuje v § 1 jako dělníky pojištěním povinné i učně, volontéry, praktikanty a jiné osoby, které — poněvadž ještě nejsou vyučeny — nemají žádného neb jen malý výdělek. Rovněž nezáleží na tom, jak poměr pracovní, služební nebo učební jest označen a zdali a jak dle úmluvy může býti zrušen, neboť jde jen o to, zdali tu objektivně takový poměr jest — povinnost pojistná pak počíná dle § 13 zák. dnem, kdy ta která osoba nastoupí zaměstnání povinnost tu zakládající a jest dle § 31 zák. zaměstnavatel povinen, aby osoby pojištěním povinné na příslušném místě ohlásil; rovněž stanoví zákon, že povinnost pomíjí vystoupením ze zaměstnání, nebera při tom zřetel na to, jakým způsobem poměr pracovní byl rozvázán, a zavazuje zaměstnavatele, aby každou osobu z práce vystupující do tří dnů po ukončení pracovního poměru odhlásil. Posuzují-li se pracovní poměry shora vyličené dle těchto zásad — zřejmo, že u Anny D. jde o opětné nastoupení pracovního poměru dříve stávavšího a u Marie M. o poměr učební, který přešel v poměr pracovní a že tyto poměry jeví všechny předpoklady zakládající povinnost k nemocenskému pojištění. Při tomto skutkovém a právním stavu nastala pro st-le povinnost, aby takto zaměstnané osoby u příslušné okresní nemocenské pokladny přihlásil. Když — jak nesporno — tak neučinil, nelze seznati nezákonnost v tom, že byl ve smyslu § 67 potrestán.

Č. 2199.

Státní úředníci: Nabyli-li stát. úředník z rozhodnutí upravujícího výši jeho odpočivných požitků pravoplatného nároku, není přípustno, aby výše požitků těch byla později úřadem jednostranně snížena jen proto, že úřad má za to, že při původním rozhodnutí bylo použito nesprávné právní normy.

(Nález ze dne 7. dubna 1923 č. 5839).

Prejudikatura: Boh. 1792 adm.

Věc: Dr. Vojtěch R., pensionovaný předseda sedrie v N., proti generálnímu finančnímu ředitelství pro Slovensko v Bratislavě (min. taj. Dr. Em. Hrbek) o úpravu odpočivných požitků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím presidenta republiky ze dne 27. října 1919 přeložen byl st-l, až do té doby předseda sedrie v B. B., na trvalý odpočinek s těmito ročními požitky pensijními: pense 12.000 Kč, drahotní přídavek 2400 Kč, bytná pense 1440 Kč. Rozhodnutím min. sprav. z —, vydaným se souhlasem min. fin., byly st-li na jeho žádost se zřetelem na ustanovení zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 270 Sb. vyměřeny pensijní požitky penízem 16.308 Kč a 50% místního přídavku 2004 Kč ročně se zpětnou platností od prvního dne měsíce následujícího po sprostění činné služby.

Dne 11. října 1921 žádal st-l za úpravu pense podle vl. nař. ze dne 25. srpna 1921 č. 298 Sb. z. a n. žádaje, aby mu poskytnuto bylo ročně: